

nes — i professors — que van a classe flipats, crack i navalles tan usuals com les pintes de butxaca. Davant d'aquest panorama, la fotografia de Joe Clark, mirant amb cara de determinació i exhibint un bat de beisbol com a eina de treball, no deixava de ser tranquil·litzadora. L'home es va fer més famós que un heroi de guerra.

Una conducta exemplar

El president Reagan el va citar com a exemple del tipus de liderat necessari per les escoles públiques. El secretari d'Educació, William Bennett, el va trucar per animar-lo a "resistir". Va convertir-se en una cara usual a les pantalles de televi-

La fotografia d'un director d'escola armat amb un bat de beisbol va polaritzar una polemica sobre la "disciplina" escolar als EEUU.

¿Què passa quan els alumnes, qui sap si per parar-los els peus, estoven els mestres?

sió. Les seves proeses a l'escola de Paterson es van fer populars. Joe Clark no s'entretenia amb minúcies: el primer any de la seva gestió, va fer fora tres-cents alumnes en un dia (dels tres mil cinc-cents que té l'escola). No van faltar veus

discordants. Directors d'altres escoles públiques es van manifestar totalment en desacord amb els seus mètodes i van donar la raó al claustre de Paterson. McKenna, director de la Washington Preparatory High de Los Angeles, va dir

Als professors apallissats els cal un tractament semblant al dels veterans del Vietnam

que si els alumnes de Paterson no fossin pobres nois de color, les proeses de Joe Clark no serien tollerades. El seu bat de beisbol va polaritzar una intensa polemica sobre el valor de la "disciplina" i el dret dels professors i directors de

les escoles públiques a posar ordre a les aules sense gaires miraments.

Es van parlar també, amb el paternalisme usual, dels traumes dels alumnes que sofreixen els excessos disciplinaris dels professors. No es va parlar, en canvi, del cas invers.

salvaguardar la reputació de l'escola. I els altres professors s'alluen del pobre col·lega que ha rebut per no haver d'assumir psicològicament que, a ells, els pot passar el mateix. Tot això exigeix un tractament bastant similar al que es dona als veterans del Vietnam que encara ho necessiten. Al capdavant, la causa del conflicte psicològic és la mateixa: ningú no vol acceptar el que ha passat, i la víctima n'és un testimoni massa visible.

Però no es probable que els veterans hagin de tornar a la guerra. Aquest Vietnam, en canvi, torna a començar el setembre.

CARLES CASAJUANA

Jocs prohibits

Els parisencs estan intrigats pels vols nocturns d'uns misteriosos aparells

EL fort de l'estiu, amb una calor que reclama recórrer a estímulants de la fantasia perquè la imaginació no s'aballeixi, es propici a la creació i a la recreació de mites. Cada època té uns patrons adequables a la capacitat de comprensió col·lectiva, que s'inspira generalment (encara que no sempre en siguem conscients), en preocupacions que ens afecten poc o molt de prop. És probable que es degui a aquesta causa el declivi — en popularitat — del monstre del llac Ness. Allò que pugui esdevenir-se en un estany escocès ens inquieta poc, sobretot si té una història on no hi figura la violència.

En canvi, hi ha fets que desvetllen immediatament una curiositat general, perquè poden ocórrer a tot arreu i s'avenen amb idees d'agressió i de destrucció. Com, per exemple, la llegenda, nova de trinxera, del "Baró Negre". Els parisencs estan intrigadíssims pels vols nocturns i a baixa altitud d'uns misteriosos aparells que burlen tots els sistemes de protecció aèria i no poden ésser detectats pel radar. Les autoritats civils i militars ni tan sols no han pogut aclarir si es tracta de bimotors "Cessna", de petits avions ultra lleugers o de

maquetes teledirigides per algun expert en aeromodelisme.

Aquesta darrera possibilitat és, probablement, la més inquietant de totes. Encara més que la plantejada pel jove alemany que va aterrar amb una avioneta esportiva en plena Plaça Roja de Moscou, ridiculitzant els sistemes soviètics de defensa militar. La gesta ha estat molt rendible (en diners i en fama internacional), la qual cosa feia preveure que el seu protagonista tindria imitadors. Però, si és que es pot parlar de seqüència, la continuació ha pres un caire diferent. Fonts militars franceses afirmen haver captat un eco al radar procedent d'un aparell que volava a menys de 300 metres d'altura, i que es gairebé segur que pot tractar-se d'un model dirigit a control remot.

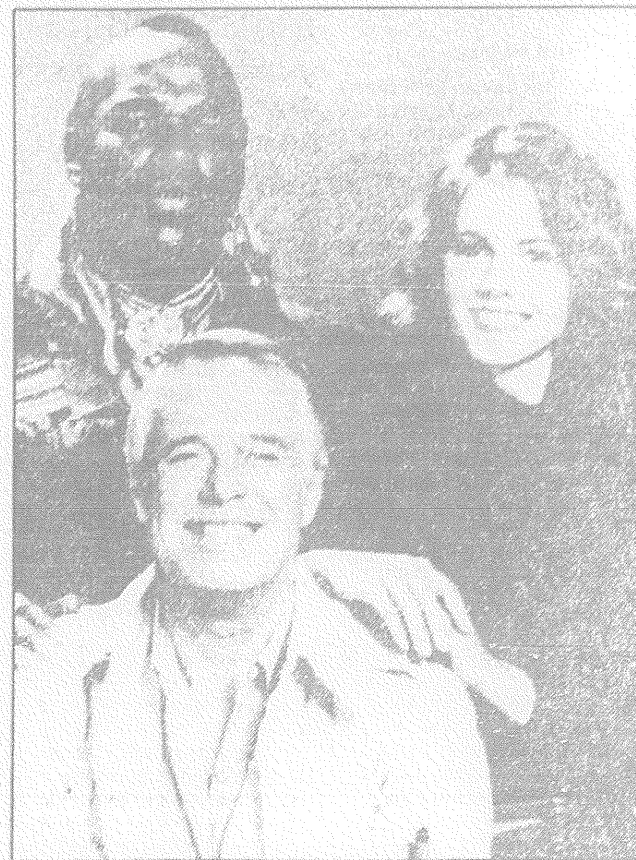
En arribar aquí, el món prodigiós de les coincidències em causa maravella una vegada més. El ca-

nal i de TV programa actualment una sèrie anomenada "L'equip A". Es tracta d'un grup d'ex oficials de l'exèrcit americà, acusats d'un delictes que no han comès i que, després d'escapar-se de la presó, formen un equipo reparador d'injustícies. En un episodi transmès recentment, el grup s'enfronta a uns poderosos traficants de drogues que tenen un negoci de jocs infantils que els serveix per a encobrir el seu comerç criminal. En una incidència de la pugna entre els bons i els dolents, "L'equip A" es troba assetjat dins la fàbrica de joguines. És una situació desesperada, perquè els malvats es proposen incendiar la fàbrica (la tenen assegurada) amb els seus adversaris, els justiciers, tancats i amb escassíssimes viabilitats d'escapatori. Però els bons, que tot al llarg de la sèrie acrediten una llesesa digna d'admiració, descobreixen entre les joguines uns

quants avions a escala, amb els seus dispositius de comandament a distància. Troben, també, coets, bengales i altres complementos destinats a focs artificials en festes infantils, i se'ls acut de seguida una pensada salvadora: amb la pólvora, col·locada dins de petits globus inflables — també de festa infantil — fabriquen bombes que pengem sota les ales dels avions. Tot seguit, engeguen els aparells voladors a través de finestres i comencen unes escenes dignes dels millors films de guerra. Hàbilment dirigits per ràdio, els avions bombardegen els dolents que tenien rodejat l'edifici, i els derroten sense misericòrdia.

Els televidents barcelonins van poder veure aquest episodi de "L'equip A", hora més, hora menys, gairebé el mateix dia que la premsa portava les primeres notícies dels misteriosos avions que tenen alarmats els habitants de París. Com que ens consta a tots que, tot jugant, jugant, ens podem fer molt de mal, no és gens desencaminada la por de les autoritats franceses.

PERE CALDERS

"L'equip A", un equip reparador d'injustícies